

Crítica clàssica

Xavier Cester

Un concert més

Renaud i Gautier Capuçon
Festival de Músiques de Torroella de Montgrí, 18 d'agost.

La mediocritat està molt més estesa que l'excel·lència, també en la vida musical, per això, per un concert memorable n'hi ha molts que passen sense pena ni glòria, com el que obria l'estada dels germans Capuçon

a Torroella. La culpa, tanmateix, no va ser pas seva, sinó d'una orquestra, la Simfònica Nacional d'Ucraïna (enlloc de la prevista Filharmònica de Novosibirsk), ben poc refinada i un director, Thomas Sanderling, de cognom il·lustre i batuta quadriculada. Va caldre fer un gran exercici d'abstracció per obviar l'acompanyament feixuc i

Va caldre fer un exercici d'abstracció per obviar l'orquestra

antipoètic del *Doble concert* de Brahms (i paciència per suportar l'OSNI, objecte sonor no identificat, que va empenyar durant tota l'obra) per fixar-se en les qualitats complementàries

dels solistes. Davant l'estil controlat i elegant del violinista Renaud, el violoncel·lista Gautier va lluir un so substancios i un fraseig tan enèrgic que fins i tot va trencar una corda.

La vetllada va començar amb l'estrena d'una obra encarregada per la Fundació Caixa Catalunya, la *Sinfonia Barcelona* de Domènec González de la Rubia,

una peça que en arribar a la doble barra final ja fa esona que ha perdut interès. Més que d'una simfonia, amb la tensió dialèctica a gran escala que això suposa, es tracta més aviat d'una suite amb moments deslligats a partir de la transformació no gaire hàbil de temes coneguts, des de *Baixant de la font del Gat* a *Els segadors*. Una

simfonia amb tots els ets i uts és la *Cinquena* de Txai-kovski, una obra que almenys l'orquestra ucraïnesa té més gravada en el seu ADN. L'acústica de la plaça de la Vila va ressaltar veus secundàries i terciàries, no sempre fent un favor al vent de la formació, però almenys Sanderling, sense sortir d'un camí previsible, va seguir un camí fiable.